सहाहं स्वांशकलया त्वद्वीर्येण महामुने ।
तव क्षेत्रे देवहूत्यां प्रणेष्ये तत्त्वसंहितां ॥ ३२ ॥
एवं तमनुभाष्याथ भगवान् प्रत्यगक्षजः ।
जगाम बिन्दुसरसः सरस्वत्या परिश्रितात् ॥ ३३ ॥
निरीक्षतस्तस्य ययावशेषसिद्धेश्वराभिष्टुतसिद्धमार्गः ।
आकर्णयन् पत्त्ररथेन्द्रपक्षैरुच्चारितं स्तोममुदीर्णसाम ॥ ३४ ॥
अथ संप्रस्थिते शुक्ले कर्दमो भगवानृषिः ।
आस्ते स्म बिन्दुसरसि तं कालं प्रतिपालयन् ॥ ३५ ॥
मनुः स्यन्दनमास्थाय शातकौम्भपरिच्छदं ।
आरोप्य स्वां दुहितरं सभार्यः पर्यटन् महीं ॥ ३६ ॥
तस्मिन् सुधन्वन्नहनि भगवान् यत् समादिशत् ।
उपायादाश्रमपदं मुनेः शान्तव्रतस्य तत् ॥ ३७ ॥
यस्मिन् भगवतो नेत्रान्न्यपतन्नश्रुबिन्दवः ।
कृपया संपरीतस्य प्रपन्ने ऽर्पितया भृशं ॥ ३८ ॥
तद्वै बिन्दुसरो नाम सरस्वत्या परिप्लुतं ।
पुण्यं शिवामृतजलं महर्षिगणसेवितं ॥ ३९ ॥
पुण्यद्रुमलताजालैः कूजत्पुण्यमृगद्विजैः ।
सर्वर्तुफलपुष्याढ्यं वनराजिश्रियान्वितं ॥ ४० ॥
मत्तद्विजगणैर्घुष्टं मत्तभ्रमरविभ्रमं ।
मत्तबर्हिनटाटोपमाह्वयन्मत्तकोकिलं ॥ ४१ ॥
कदम्बचम्पकाशोककरञ्जवकुलासनैः ।
कुन्दमन्दारकुटजैश्चूतपोतैरलंकृतं ॥ ४२ ॥